

Mijn leven is een David Lynch-film

Voor je weet wel wie...

Eerste druk: februari 2026

Copyright © 2026 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Jaap van Beukel
ISBN: 9789465387369

Cazimir Maximillian

Mijn leven is een David Lynch-film

100% waargebeurd

BRAVE NEW BOOKS

*When you were here before
Couldn't look you in the eye
You're just like an angel
Your skin makes me cry
You float like a feather
In a beautiful world
And I wish I was special
You're so fuckin' special
But I'm a creep, I'm a weirdo
What the hell am I doing here?
I don't belong here*

Creep
Radiohead

*

*I will be a good boy, I said
I will be a good boy*

I Will be a good boy
Gang of Four

Ik heb bij deze besloten om het vervolg op Het Manuscript en het Meisje van de Jumbo op de bonnefooi te schrijven, dus ik weet ook niet hoe het gaat eindigen. Dat zullen de dagen en de maanden in de komende vijfhonderd of zeshonderd bladzijden wel voor me gaan bepalen. We zullen zien.

Eerst maar eens vertellen wat er voorafging...

Vorig jaar raakte ik smoorverliefd en bij wijlen obsessief door een vakkenvulster genaamd A***.

Het Nederlands-Thaise meisje met die twee lokken langs haar ooghoeken dat dan wel voor de helft jonger was dan ik.

Ik heb al maanden niet echt meer iets van A*** vernomen.

Al staat mijn plan wel als een huis. Het in het fietsmandje doen van het boek.

Kort samengevat: Ik was helemaal hoteldebotel van jou. Waarschijnlijk had je het door; zo dan niet ongetwijfeld.

Ja, ik gedroeg me als een kluns en ik kon mijn houding niet langer maskeren. Ja, ik hield mezelf op afstand en zou waarschijnlijk wel enig ongemak bij je losgemaakt hebben.

Maar ik was bang.

Ik was gewoon bang. Punt.

Maar als A het niet wordt... zou het dan heel heel misschien wel B of C mogen zijn?

Maar toch... Je houding. Je blik. En zeker je gezicht dat me zoveel vragen heeft bezorgd. Ik kan denk ik maar zeggen dat veel mensen door de schuimbekkende sensatiezucht en het feit dat ze slaaf zijn van platformen van momenteel potentiële dictators niet kunnen beseffen, voelen of weten wat het gevoel is. Wat deze diepe en bij wijlen knagende vorm van verliefdheid is.

Als wormen die zich een weg van je hart naar je maag vreten.

Als een drugs die nog nooit is uitgevonden.

2024 lijkt sinds tijden weer een jaar te zijn waar geen einde aan lijkt te komen. Alsof enkele herinneringen uit de maanden januari, februari, of zelfs mei, inmiddels al drie jaar geleden hebben plaatsen gevonden. Ik heb dit soort situaties bij vier jaren in mijn leven meegemaakt; afgezien van mijn vroege kindertijd; waarin een jaar sowieso al een decennium duurde.

Ik had het met het jaar 2002 gehad, het jaar 2008 en het jaar 2018. Waarschijnlijk hadden bepaalde ingrijpende doch indrukwekkende situaties eraan bijgedragen of ontstond er ineens een onverwachte of grote afstand in de levenssituaties.

In dit geval: begin 2024 zat ik nog, met zeer lage toekomstverwachtingen in mijn tochtige en behoorlijk rommelige hol in Schagen, en nu is het vrijwel zeker dat ik weer terug naar Amsterdam ga. Een stad waar je niet zomaar even inkomt.

Wie had dat in 2018 nog gedacht; waarin ik op een dag, terwijl ik in de lentezon door het Weteringsplantsoen aan het wandelen was, even een telefoontje van mijn moeder kreeg dat er een brief van de woningbouw was binnengekomen met de boodschap dat mijn woning over drie maanden leeg moet staan?

Terug in je dorp. Je weer aanpassen aan een bepaalde mentaliteit die je bent ontgroeid.

2019 was het slechtste jaar van mijn leven.

Het was een jaar om diep misantropisch van te worden en het jaar waarin de infantiliteit onder de westerse volwassenen een piekpunt leek te bereiken. Iets wat er niet aan meehielp als je je hoofd boven water wilde houden.

Ik had in mijn leven niet vaak last gehad van heimwee. Misschien wel lichtelijk, maar je wist dat je uitvalbasis er gewoon nog was. Wellicht was het thuiskomen juist op zijn mooist hoe langer je weg was. Maar nu wist ik het dus wel. Dit was meteen de heimwee in Die Hard-vorm.

En dan moet ik niet vertellen wat mijn emotie was toen ik het appartement op Funda terugvond voor een mooie prijs van 316.000 euro.

Maar 2020, het jaar dat vrijwel iedereen vervloekte, was voor mij dan wel weer een goed jaar.

Ik stond op nummer 1 in Schagen voor een woning in Hoep Noord. Ik was er klaar voor om mijn leven op te bouwen en deed dat ook. Ik omzeilde als het ware daarmee de beperkingen van de Lockdown.

Maar dat heb je ook aan een creatieve geest te danken.

Iets waar Schagen weinig mee kan en niet in waarde hecht.

Ook al probeer je het. Maar de Noordkop blijft de Noordkop.

Alles begint bij het moment waarop ik vind dat Het Manuscript of het Meisje van de Jumbo wel zo'n beetje is afgerond.

Het bevat een einde dat op dit moment nog fictie is; maar waarvan ik straks hoop de moed te hebben om het tot een werkelijkheid te laten maken.

Nu staat de woonkamer in Schagen vol met verhuisdozen en lijkt er net als vorig jaar weer een in en intrieste herfst aan te breken als je het hebt over het weer.

En wanend in een achtbaanrit.

Zoals je weet zit ik nu midden in een driehoeksruil.

Ik moet er nog bijna aan geloven dat ik alle inzet had gedaan om iets voor elkaar te krijgen dat vrijwel onmogelijk is.

Echt onmogelijk bijna. Afgelopen augustus leek die onmogelijkheid ook nog bijna werkelijkheid te worden toen één van de partijen twijfelde over de ruil en over mijn huis.

Op dat moment een hopeloos zwart gat, maar nu stevenen we naar het feit dat het wellicht alsnog wel meeviel...

Wellicht is de zakenman in mij losgekomen. De wil om iets voor elkaar te krijgen. Om in principe gewoon terug naar huis

te gaan. Ik ben in Amsterdam geboren; heb er grotendeels tot en met 1994 gewoond en op de kinderdagverblijf gezeten.

Daarna heb ik er van mijn tweeëntwintigste tot mijn zevenentwintigste mijn leven gevestigd. Slechts kleine gedeeltes van mijn leven zou je zeggen. Maar toch ga ik terug naar huis.

Maar de laatste loodjes wegen wel enorm zwaar.

Steeds vaker belt die vent uit Castricum met allerlei twijfels over zijn eigen huis. Zou die vrouw in Amsterdam wel dit of dat en zou ze niet hierop afknappen. En die vrouw zit constant met allerlei overprikkelingen, terwijl het werkbeest in mij is losgekomen.

De ruilformulieren mogen nu wel ondertekend zijn, maar we zijn er echt nog lang niet. Het duurt maar en het duurt maar tot de verhuisdatum.

En wat nou als dit... En wat nou als dat...

En de hulp bij het verhuizen moet ik blijven updaten terwijl elke dag alles kan veranderen.

En ik mag nog blij zijn met mijn moeder ook.

Ik merk dat mijn financiën mijn grootste handicap zijn.

Sinds ik in de nieuwe regeling terecht ben gekomen ben ik maar slechts enkele tientjes opgeschoten, terwijl een hele verhuizing bij elkaar botweg enkele duizenden euro's kost.

En dan zou ik blij moeten zijn met verhuishulp bij naasten en trommel je allerlei vrienden, kennissen en voertuigen bij elkaar op.

Als ik mijn moeder niet had; of mijn moeder bleef net zo dwars als halverwege dit jaar, dan vrees ik dat ik mijn lichaam moest verkopen. Om vervolgens met een gebroken eigenwaarde je toekomst tegemoet gaan, mits je een mooie doch rijke dame als klant had.

Dit is het moment dat ik me echt besef dat je met een uitkering echt compleet nergens bent. Ik bid om het feit dat de situaties

in Amsterdam gaan veranderen. Een plek waar denk ik wel verder gekeken wordt dan slechts een sociale werkplaats.

Werkend naar het punt dat ik niet meer afhankelijk ben van de staat.

Maar eerst...

Ik ben veel met Ewout op pad. Op een onstuimige dag rijden we naar Zwaag om een cd-speler bij de Rataplan te kopen. Het volgende weekend rijden we met Slamet naar Hippolytushoef om bij mijn ouders een aanhangwagen te halen voor zowel de stort als het overbrengen van een koelkast en een vriezer. De volgende dag ben ik blij dat ik alvast nog even in en rondom het huisje in Amsterdam kan zijn; gezien ik met Ewout alvast een stuk of wat dozen cd's naar de berging op de bovenste verdieping breng. De zon lijkt even te zijn wederkeert. De vrouw die straks naar Castricum gaat verhuizen is erg gastvrij en de hele woonkamer staat vol verhuisdozen die nog ingepakt moeten worden. Ik moet eraan geloven.

Het is niet te mooi om waar te zijn. Het was geen scam geweest. En dan de novemberzon die door de ramen achter de dakken huist en zijn sfeer creëert in deze kamer met zijn houten vloer. Nadat we afscheid hadden genomen, besluit ik met Ewout een pizza te gaan eten bij Johnny's in de Spaarndammerstraat.

Elke minuut dat ik hier ben lijkt al waardevol te zijn.

Ik wil Schagen van me afslaan. Ik zal het echt missen als kiespijn. Eenmaal terug in deze stad drinken we een biertje bij Pierre en nemen we een nieuwe podcast op.

En zo trek ik met man en macht de verhuisdatum naar me toe. Ga nog alles na. De laatste loodjes wegen zwaar.

In de tussentijd ga ik naar Texel om een podcast met Pierre op

te nemen en om een nacht door te halen in de Slock.

De volgende vroege ochtend, wanneer ik op zijn bank lig, ben ik blij dat ik aspirines in mijn voorvakje heb zitten en enkele uren later is de koppijn weg en zit ik aan de koffie.

Maandag. Nog precies één week tot de verhuizing.

Het geeft me de aanleiding om; wanneer ik afscheid heb genomen van Pierre, om niet naar Schagen te gaan.

Het is een grauwe dag wanneer ik bij Het Hoorntje uit de bus stap en mijn eerste passen op de veerboot zet. In Den Helder pak ik meteen de trein en in de namiddag arriveer ik in Amsterdam. Vroeg donker. Je loopt de route langs het IJ terwijl de avondspits de Tasmanstraat lijkt te blokkeren... en duikt zo in de rust van de Nova Zemblastraat.

Mijn God. Ik wou dat ik de sleutel had.

Het blijft niet bij de Spaarndammerbuurt. In het pikkedonker loop ik door het Westerpark en pak nog een stukje van de Staatsliedenbuurt; om vervolgens op de Jacob Catskade op een bankje te zitten. Het geloven. Alles wat ik nu om me heen zie. De gebouwen, het rimpelende water van de Kostverlorenvaart, de woonboten, de lantaarns en toch die stilte. Het word weer een onderdeel van mij. Althans, ik kan dat pas zeggen als ik de sleutel heb. Een week. Het duurt inmiddels al veel te lang. Na wat gefilosofeerd te hebben, loop ik terug naar de buurt. Nog steeds met een rugtas met vuile was en het opnamestatief dat eruit steekt.

Ik besluit nog een keer naar dat café te gaan op de hoek van de Spaarndammerstraat en de Tasmanstraat.

Terwijl ik enkele herfstbockjes wegdrink kijk ik de kat uit de boom. Door het raam kijk ik naar het donker; de Albert Heijn, de moderne appartementen van de Houthavens aan de overkant... Ik zie Stadsbus 22 naar Sloterdijk voorbijkomen en denk

weer eens aan A***; Vermoedend dat zij die bus ook neemt als ze naar het Media College moet.

Het blijft een gevoelige punt. Haar uitstraling zal vrees ik de komende jaren niet van mijn emotionele snaar te branden zijn. En dan staat er mij een opdracht te wachten.

Ik krijg er bijna een hyperventilatie van als ik eraan denk en besef dat de verhuizing zelf niet het enige zenuwslopende proces is.

Ga ik het echt doen?

Het zal wel moeten. Ik heb geen andere keus.

Ik eet weer een uitmuntend toffe mixed grill bij Johnny's Pizza en om een uur of half 11 loop ik terug naar het Centraal Station om vervolgens rond half 12 de trein naar Schagen te pakken.

Het wachten op zowel de trein als de reis is als een zure appel dat nog een week duurt. Een week. Een verdomde week.

Dat je straks niet meer die eindeloze niemandsland meer hoeft te doorkruisen met de trein. Het vreemd vinden waarom Uitgeest wordt verruild voor van die achterlijke stations als Castri-cum en Heiloo.

Wel zijn dit de laatste keren dat het treinverkeer op een steenworp van mijn woning aflight.

Nog een keertje open ik de automatische deur en ga ik met de lift naar de tweede verdieping. Het kan me niet eens schelen dat ik straks via een smalle trap moet.

Ik open de deur van het appartement dat nu nog van mij is en kom weer in de dozenruimte. Inmiddels moet ik het slechts met een stoel doen omdat de bank bij de stort is gedropt.

Afgelopen vrijdag had ik nog de laatste burendag. Deze zal ik dan weer wel missen.

Ik grabbel nog maar even in een cd-doos om nog eventjes na te zitten met een joint.

*

De verhuisdag is dan eindelijk gekomen.

Ik had een buurjongen van mijn voormalige ouderlijk huis ingeschakeld als hulp; om met zijn auto Pierre; zijn broertje Slamet en Frank als hulpkracht te vervoeren, maar ook had ik aangegeven dat er een aanhangwagen klaarstond.

Alles moet binnen tijd, omdat er in Amsterdam een verhuislift klaarstaat binnen een bepaalde tijdzone.

En dan blijkt mijn buurjongen geen trekhaak te hebben. Een kortsluiting in mijn hersenen. Mijn moeder moedigt maar aan om met mijn broertje mee te rijden in het geleende bestelautootje van de man van Josje.

Gigantische paniek in de tent. Maar mijn broertje blijft stoïcijns en zegt dat ik niet moet nadenken.

Als ik naar Hippolytushoef bel lijkt Frank al op het punt om terug naar huis te gaan, terwijl mijn vader op de achtergrond op me staat te tieren.

Uiteindelijk, als we bij de Westhavens zijn, belt mijn moeder met de mededeling dat er een wagen met een trekhaak is gevonden en dat mijn buurjongen samen met Frank onderweg is. Maar Pierre en Slamet zijn alweer naar huis.

Kom je vol schaamte, stress, frustraties en bij wijlen machteloosheid aan op je nieuwe adres. Waar de laatste spullen van de bewoonster al per verhuislift naar beneden werden gehaald.

Uiteindelijk rijdt, een uur na onze aankomst Frank samen met de buurjongen de straat in.

Maar wat voel ik me lullig. Bedenkend dat ik dit echt veel beter had kunnen regelen. Alles met een uitkering.

Nadat we uiteindelijk de hele inboedel op drie hoog naar boven hadden weten te krijgen en ik baal van mijn tunnelvisie (ik had

gewoon deze dag opgelucht adem moeten halen) gaat mijn broertje naar de Albert Heijn om broodjes en beleg te halen en zitten we op de aanwezige zitgelegenheden in een kring te lunchen. Ik op de rode bank, die ik gratis heb mogen overnemen. Om vervolgens eerst weer naar Schagen te gaan om de laatste rotzooi uit het appartement te halen, afscheid te nemen van Frank en de buurjongen, en naar mijn ouderlijk huis te keren. 's Avonds kan ik er nog wel over praten met mijn vader.

Ik wil niet dat hij me onderschat!

Maar naar zijn zeggen deed hij dat niet.

Die avond, in het donker maak ik een wandeling.

Maar ik voel geen vreugde. Ik voel me echt schuldig en ik schaam me kapot. En ik heb natuurlijk ook nog niks van Pierre gehoord. En voor het eerst in alle tijden lijken de vanoudse paniekaanvallen de tentakels om me heen te slaan.

Ik bevind me inmiddels op de dijk en ga op een bankje zitten; kijkend naar de donkere Waddenzee. Niet eens beseffend dat datgene waarmee ik eerst maandenlang in een rollercoaster mee heb gezeten, nu eindelijk voor elkaar is.

Ik moet het eigenlijk goedmaken met Pierre, maar ik durf hem niet op te bellen.

Voor het eerst in bijna acht jaar moet ik datgene bij mezelf doen als wat ik destijds ook bij mezelf moest doen.

Mezelf EMDR geven omdat datgene ondanks de afspraken niet van de grond gekregen werd.

Ik doe het met mijn nieuwe huissleutels. Ik laat de sleutelbos met het aanwinst waar ik al die tijd naar had uitgekeken langs mijn ogen gaan. Het is weer zo'n moment dat ik van het ergste uitga. Maar ik ken Pierre toch? We kennen elkaar al bijna twintig jaar. Het zal hooguit een discussie worden.

Ik loop verder over de dijk, probeer mezelf de moed in te praten. Want over moed gesproken; er staat mij ook iets te doen.

Ik enter de begraafplaats om nog even tegenover mijn oma te zitten. Ook al is het donker.

En thuis probeer ik het verder tot me op te nemen met twee blikken bier en een droge worst. En een joint voor het slapen-gaan. Ik kom niet eens aan het verzinnen van een nieuwe boek toe.

De volgende ochtend rij ik met mijn vader naar Schagen. Het is zoals vele andere dagen nu inmiddels zijn verlopen; grijs, mistig... tot het uiterste somber.

Laat straks alsjeblieft zo'n kraakheldere winterdag komen. Ik kan het gebruiken.

Het is de allerlaatste dag in het appartement; inmiddels helemaal leeg. Samen met mijn vader gaan ik er nog een keer met de bezem door.

Ik herinner me nog de laatste dag in de Rustenburgerstraat. Een van de emotioneelste dagen in mijn leven.

Het moment dat ik er om half zeven 's ochtends door mijn moeder werd afgezet, om vervolgens nog ruim vierentwintig uur de tijd te hebben om nog even te kunnen profiteren van de dag dat ik in bezit was van de sleutel; die ik dus de volgende ochtend moest afleveren. En daar begon het leven weer in de Noordkop; nooit geweten dat de laatste dag ervan nu uiteindelijk ook is gekomen.

Maar waarom voel ik nog zoveel onrust? Begin ik me stomme dingen te bedenken die ik gisteravond of nacht zou hebben kunnen gedaan. Dwanggedachtes die je willen vertellen dat je schone lei niet zeker is. Menig mensen zeggen dat een verhuizing mentaal toch iets met je doet. Maar ik zal geen heimwee krijgen. Dat weet ik nu al.

Ik knuffel nog een keer met mijn vader en hij verlaat het appartement. Het duurt nog helemaal tot drie uur 's middags tot die

man uit Castricum arriveert.

Je neemt nog elke hoek of punt van dit appartement waar.

De herinneringen van begin 2020; een week voor de corona, tot nu. De visites, feestjes, bieravondjes, films, solomomenten met muziek, thuiskomen van je werk, fietstochten in de omgeving of thuiskomend van een evenement in de stad, het produceren van romantitels en het recent maken van podcasts... Ze hebben plaatsgevonden; dit jaar zelfs nog... konden gezellig zijn, maar ze hoeven niet meer herhaalt te worden.

Aan de ene kant baal ik dat ik nu niet op tijd een exemplaar van mijn laatste boek heb kunnen bemachtigen. Dit was misschien een mooi moment geweest om hem op een bepaalde wijze aan A*** af te geven.

Maar ze werkt pas 's avonds. En ik ga niet nog ruim vier a vijf uur uitstellen om eindelijk in mijn nieuwe woning te kunnen zijn.

Ik ga naar buiten en ter afscheid loop ik nog maar eens de stad in. Een droevig decor zo met dit weertype. Ik merk dat ik er gevoeliger voor ben; dat het weertype juist het minst fijne in je bovenhaalt.

De routineuze wandeling naar het centrum lijkt naast een afscheid ook als onveilig te voelen.

Misschien begin ik nu pas bepaalde zaken van voornamelijk het afgelopen jaar aan te voelen. Het vanuit een ander perspectief te zien. Ik bezoek de Plukker en loop door het Makadocentrum. Daar kom ik Pierre's moeder tegen. Ze geeft wel aan dat het verstandig is om Pierre even te gaan bellen.

Op de Markt is de schaatsbaan en kom ik verder geen bekenden tegen. Ik besluit om mezelf op een lunch te trakteren in de Hema om er inderdaad iets traditioneels van te maken en op het laatst nog even een tijdje in de leesruimte van de bibliotheek te gaan zitten met een blikje en een meegenomen boek.

De Schagerkerk in mist. Ik herinner me Schagen voornamelijk in miezerige mistige of grauwe dagen; dat is een jeugdbeeld dat is vastgeroest.

Nog ruim op tijd kom ik in het appartement terug. Ik kan nog even enkele reconstructies maken, totdat eindelijk de intercom afgaat en ik de man in kwestie uit de lift zie lopen.

Ja, we winden er niet veel doekjes meer om. Hij stelt nog een dozijn vragen die inmiddels voor mij nicht mehr in frage zijn. In de gang treffen we nog enkele buurvrouwen die op de beurt kennis maken met de nieuwe bewoner om vervolgens afscheid te nemen van mij.

Ik pak de fiets die ik naast de voordeur tegen de muur had gezet; bijna in de kampeermodus met wat er onder de snelbinders gevestigd zit.

De sleutels zijn al overhandigd. Voor het laatst ga ik met de lift naar beneden en als de automatische deur achter me sluit kan ik vanaf nu niet meer binnenkomen.

Als ik de spoorweg over fiets kan ik in een glimp de man nog op het balkon zien staan. Voor de rest is het helemaal goed zo. Ik ga in principe gewoon nu na zes jaar weer terug naar huis. Gewenst, gedroomd, en ook gefantaseerd; ervan uit gaand dat het totaal niet realistisch was.

Maar nu is de dag toch gekomen.

Even later neem ik plaats in de trein en laat de laatste resten van Schagen langs het raam glijden. Misschien is het nu tijd om achterover te zitten en de ademhaling wat te vertragen.

Maar eenmaal in Alkmaar wordt er omgeroepen dat de trein niet verder zal rijden door zo'n aanrijding.

Enkele uren later arriveert de trein Amsterdam en is het buiten

pikkedonker. Ik zie mijn nieuwe buurt al vanuit het treinraam en op het Centraal Station krijg ik het gevoel alsof er na zes jaar weer een komma is ontstaan.

Samen met de hordes mensen stap ik uit de trein.

Ik weet de chaos aan de noordzijde te ontvluchten. Met de fiets ga ik de Westerdokdijk af. Het IJ, het Shellgebouw aan de overkant, het drukkende verkeer.

Inmiddels weet ik de route al uit mijn duimpje en fiets ik de rust van de Nova Zemblastraat tegemoet.

En voordat ik het weet fiets ik een straat in dat eerst nog zo vreemd was. Zelfs in de tijd dat ik hier had gewoond.

Ik heb geleerd dat je hier je fiets dubbel op slot moet zetten.

De volgende uitdaging is naar binnen gaan. De buitendeur is niet goed op het slot gedaan dus ik hoef de sleutel niet eens te gebruiken. Ik loop de trap op en in het volgende moment dringt het nog amper tot me door als ik de deur naar het appartement open.

Ik sta hier in een Amsterdamse kamer, vol met dozen en onderdelen. De vreemde kruidige geur die ik nog tijdens de bezichtiging heb gekend, trekt mijn neusgaten in en de houten vloer kraakt onder mijn voeten. Vrijwel precies zoals ik het altijd voor ogen en als associatie heb gehad. En ik ben in bezit van de sleutel.

Gelukkig vind ik de twee schemerlampen. Ik was nog bang dat ik deze had vergeten. Met eentje op de schoorsteen en met eentje op de vensterbank is er gelukkig voldoende licht.

Ik zet de gaskachel aan. Een kokervormig Bambino-exemplaar van Pelgrim met van die glasrepen naast elkaar, die de kachel je bijna met een grimmige grijns doet toelachen.

Ik had zo'n exemplaar ook in de Rustenburgerstraat.

Surreëel, gezellig... Dat holle gesuis heb ik echt gemist.

En nu?

Ik schuif de bank en salontafel al naar een gewenste plek, en zet de tv op een tafelkarretje. Aan de bluescreen te zien doet de tv het gelukkig nog. Het heeft onderweg geen schade gelopen. Het internet. Dat heb ik dus niet. Mijn laptop maakt geen verbinding met de router, maar dat is een zorg voor later.

Nu de muziekinstallatie plaatsen en uitproberen.

Ik moet het appartement verlaten om de trap naar boven te nemen; een vrij donkere spooky ruimte met drie bergingen.

Ik knip het licht aan en richt me op de apparaten en uit een van de cd-dozen vis ik het cdje Essence van A Guy Called Gerald mee.

Beneden plaats ik het apparaat op de onderste plank van de kastkar en stel ik de boel ijverig in, stop de pluggen in de juiste gaten, doe het cdtje erin... Maar komt er geen geluid uit de boxen.

Het sissende geschuimbek lijkt ik niet tegen te kunnen weerhouden. Ik pruts wat met de analoge kabels en de draadjes in de knijpers van de boxen. Wat is dit godverdomme voor klote-zooi?

Ik bel mijn vader als het me echt niet lukt. Inmiddels is het cdtje al bij nummer zes. En tijdens het gesprek kan ik bijna de vlag uithangen als ik geluid hoor.

Say if I tell you a story from my hood

Could you ever

Could you Could you understand

Could you ever

Could you ever understa-a-and

'Hij doet het hoor, pap!' zeg ik haast in vreugde en laat hem via mijn mobiel een stukje van de muziek horen.

Maar het gegodver gaat vrolijk verder als ik vind dat ik zo snel mogelijk mijn bed in elkaar moet monteren.

Onderwijl kan ik maar niet geloven dat dit een totaal andere

slaapkamer is. Kan ik de houten vloer amper geloven, de deur naar het achterbalkon, de donkere achterplaats en die vreemde doch geruststellende kruidige geur van het huis. Het donker omdat de slaapkamer geen licht heeft en ik een schemerlampje moest plaatsen om te kunnen zien wat ik hier aan het doen ben. Maar het is zo. Ik ben nu niet aan het dromen, om vervolgens straks op een plek wakker te moeten worden waar ik gewoon niet hoor te zijn.

Alleen moet dat bed hier en nu in elkaar.

Ik wil dat dit huis zo snel mogelijk vrij is van verhuissporen. Ontbreken er ook nog twee pennen. Nouja, hij staat in ieder geval wel. Maar niet te hard onaneren in de ochtend.

Het is al bijna tien uur. Ik verlaat de woning; mijn woning om bij de Albert Heijn wat Landerbrau Strongs en ontbijt te halen, een grillschotel bij Johnny's Pizza en een brokje hasj bij de coffeshop op de hoek. En open de deur naar de smalle trappengang, naar mijn appartement. Momenteel stoor ik me nog totaal niet aan al die dozen en onderdelen die door elkaar staan en liggen. Na het eten rook ik alvast een joint op het balkon en ga ik onderuit op de bank.

Het is amper te omschrijven wat ik voel.

De zoemende geluiden in het nummer The First Breath trekken me al meteen helemaal mee in het nieuwe nu en het geheel van het album creëert de toepasselijke sfeer in een ruimte dat ondanks het jarenlange streven nog evengoed vrij vreemd voor me is. Maar het is wel zoals ik het me altijd heb voorgesteld. Een toevluchtsoord die jou is geschonken. Zelfs in de boeken die ik in mijn jaren in de Noordkop heb geschreven was deze soortgelijke setting een toevluchtsoord.

Maar het mocht toch nog de realiteit worden, vrijwel afvragend of het nog wel klopt en of dit echt is. Maar het doet me besef-

fen dat het “nu” in lange tijd niet meer zo ontspannen is geweest. De suizende kachel, de houten vloer, de dozen en de onderdelen... De nummers van de cd die me helpen met beseffen. Die vrouwelijke zang die geregeld opduikt tussen de jazzy loungy geluiden en het Drum & Bass heen.

Net de veilige ruimte in Melodie in Sigarettenrook.

Nee, ik droom nog steeds niet. Maar in hoeverre mag ik me nu opgelucht voelen?

Bij het gezwijmel van Beaches and Deserts denk ik een beetje sentimenteel terug aan die automatische deur van het appartement in Schagen die voor vandaag de laatste keer voor je neus dichtging. Afscheid. Maar ik kan er maar niet wakker van liggen. Ik besef nog wel eens dat ik weer eens echt nachtrust ga ervaren.

*

Het ziet ernaar uit dat ik nog niet klaar ben.

Ik ben slechts alleen nog blij met dit huis, maar de eerste week is een bron van ergernissen en frustraties.

Ik wil het appartement helemaal in orde hebben en ik herken mezelf niet echt als een zodanig perfectionistisch iemand.

De belemmeringen vliegen me om de oren. Ik mis allerlei onderdelen, dus ik loop in en uit om naar de Praxis, Action en Raplan te gaan. De versterker is ook weer uitgevallen en lijkt steeds wispelturiger te worden. Gelukkig spelen de cd's ook af op mijn dvd-speler. Het internet werkt niet en ik haal het begrip router en modem door elkaar. Er moest zelfs een overbodige bestelling; omvattend een extra router en een heel bezoek van een KPN-monteur van te pas komen. Het ging slechts om een simpel plugdraadje dat in de kast van de gasmeter te vinden was.

Dan schijnt Essent mijn abonnement te hebben opgezegd; daar waar ik ervan uit ging dat ik hem had verlengd.

En weer bellen. En weer telefoneren.

En als een bezetene de woonkamer verhuysvrij maken.

De oude lumniakasten in elkaar schroeven en deze vullen met de boeken en cd's. En dan het weer. Wanneer komt er eens een einde aan deze intrieste mistroostige grijze mistige bende?

Ik keek nog met smart uit naar zo'n kraakheldere winterdag.

Het nieuws overdrijft weer; dat dit sinds 1993 de langste periode zonder zon is.

Ineens hoor je niemand meer over de vorige herfst; waar ik de zon toch vrijwel vier maanden niet zag en alle oogsten waren verzopen en de waterspiegel steeg.

En dan dat boek. Het Manuscript of het meisje van de Jumbo.

Ik heb al voorgenomen wanneer ik deze actie uit wil halen.

Uiteraard. Dat is op het moment dat A*** dienst draait. Maar dan moet die bestelling wel op tijd komen.

Bij Rataplan heb ik echter wel een mooie schemerlamp gekocht. Zo'n eentje die je op de grond kan plaatsen. Een heel simpel model, maar die lampenkap klopt gewoon in mijn ogen.

Ik was er al meteen helemaal gek op toen ik hem zag staan.

Alsof deze voor mij was geselecteerd.

Maar ik merk dat het nog niet helemaal meevalt.

Waarom lukt het schrijven me ineens niet meer en voel ik een soort van blokkade om me weer eens echt in de stadswandelingen te verdiepen?

Men zegt dat ik me moet settelen.

Maar nee. Ik hoef echt absoluut niet terug naar de Noordkop.

Want elke avond besef ik het weer. Ik zit hier. Ik ben hier.

Klein maar fijn. Het klopt volstrekt.

En het lijkt voor mij gekozen te zijn; pal naast mijn voordeur staat een straatbibliotheek en maak ik al snel kennis met een

buurman die zichzelf Leon noemt. Een vlotte kerel met blond haar, tegen de vijftig. Hij schijnt de kast te beheren. Het buurtje. De Spaarndammerbuurt. Het is perfect wat betreft de sfeer. De gevels van de woningen zijn qua structuur vrijwel zoals de vooroorlogse etages in een gemiddelde Europese hoofdstad. Het is minder perfect om het volgende; ik heb wel liever een café dat zich binnen in een buurt bevindt in plaats van aan een grote weg en het openbaar vervoer naar de binnenstad is vrij schaars. Slechts twee stadsbussen. Maar ik mag wel blij zijn dat ik nog wel in het oude gedeelte woon. Op een steenworp naast de buurt liggen toch wel de plekken waar je niet dood gevonden wilt worden; Dat sfeerloze depressieve portiekflatgewest Bos en Lommer en de tochtige Houthavens met een retro-sfeer wat gewoonweg net niet werkt. Ondanks ik dolgraag terug wilde naar Amsterdam, zijn er ook grenzen. Ondertussen begroet ik in mijn straat twee standaard buurtkatten. De ene noem ik Stompie, omdat hij zijn staart mist en er is een kat die vaak ligt op de stoep naast de theater. Hij heeft wat weg van Monkeycat; zo'n Instagram-kat en daarom noem ik hem zo. En ohja, je hebt ook nog Kitler. Omdat dat zwarte plekje op zijn neus op een Hitlersnor lijkt. Maar ondertussen waan ik me in dit buurtje echt weer in het Amsterdam van de jaren negentig. In de poort naar de Jan Wolkerstuin staat een oudere Surinamer luidruchtig mee te zingen en te dansen op de muziek die hij uit zijn bluetoothspeaker tegenover hem laat afspelen. Maar alleen de blik op de toekomst. Hoe ga ik die ordenen en invullen? En wanneer kan ik bij mijn vader een stereo-installatie overnemen die het tenminste wel doet? Bij Rataplan lijkt ik zo'n apparaat totaal niet meer te kunnen vinden. Ook die cd-torens lijken al zeldzaam te zijn.

En het plan. Het boek. Mijn god, wat zie ik er eigenlijk tegenop. Maar ik heb mijn boek zo geëindigd. Tot nu toe is het einde nog niet waargebeurd, maar het is wel mijn eigen manier geweest waarin ik ervoor heb gezorgd dat ik niet meer terug kan. Laat die dinsdag nou komen. Dinsdagavond nog wel nota bene. Dan ben ik er vanaf.

En dan heb ik dit wel als uitvalbasis.

Het geld gaat er snel doorheen. Zelfs nu mijn moeder onlangs 300 euro had gestort.

Ik loop naar het Centraal Station om in ieder geval twee tientjes op mijn OV-kaart te zetten. Voor dinsdag...

Net op tijd wordt het boek bezorgd door de post. Dan wel in de avonduren. Het is toch weer wel de grote stad.

Ik wilde er niet lang mee wachten, maar ik heb, hoe stom het ook klinkt, amper de macht over de productie van mijn boeken. Ook heb ik geen doos met exemplaren zoals een schrijver dat eigenlijk zou moeten hebben. Het was in principe de bedoeling om een proefexemplaar te verkiezen; maar toch stonden er daar nog aardig wat foutjes in.

Dan wordt het spannend in deze kwestie. Je haalt hem uit de publicatie op je platform waar je je boeken in elkaar zet. Dan moet je vierentwintig uur wachten voordat je de herziende versie kan publiceren. Dan moet het nog doorkomen bij de verkooppagina's; wat ook 1 a 2 dagen of zelfs een week kan duren. Bol.com is vaak traag in deze kwestie, dus ik heb het boek via Scheltema moeten bestellen. Zelfs nog nabellen omdat ik geen bestelbevestiging via de mail had gekregen.

En zo is het dinsdag 17 december. De kans is groot dat A*** volgende week niet werkt wegens de kerstvakantie.

Wederom is het een sombere, koude, mistige dag. In de week dat ik hier woon heb ik nog geen straaltje zonlicht gezien.

De vraag die ik herhaaldelijk aan mezelf stel: Ga ik het echt doen? Ik zal wel bluffen. Net zoals die keren dat ik er steeds weer van afzag om haar (opnieuw) aan te spreken. Of ik zou me terugtrekken en met het cadeautje terugkeren.

Maar dat weet ik pas vanavond.

Het boek ligt klaar op het bureau, samen met een brief die vorige maand al had geschreven. De laatste bladzijde van het verhaal houdt me in de greep. Deze is op dit ogenblik nog fictief. En nu maar wachten. De tijd doden door nog even een rondje in de buurt te lopen en ook in de Zeeheldenbuurt en de Westelijke Eilanden te dwalen. Zo desolaat met al die mist in de lucht.

Hoe zenuwachtig ik ben. Dit zou echt een stunt zijn.

Ik weet ook welke trein ik ga pakken. Waarschijnlijk ben ik dan ook iets te vroeg.

Rond een uur of vijf ga ik eten. Doperwtjes met wortels, gebakken krieltjes en een schnitzel. (Weet je nog?)

Om zeven uur haal ik adem en trek mijn schoenen aan. Nog steeds ervan uitgaand dat ik ga bluffen. Het exemplaar (met boekenlegger erin) en de gevouwen brief stop ik typisch gezien in een Jumbo-tas. Ik knip de lichten uit, draai de deur op slot, loop de trap af, trek de voordeur achter me dicht en loop in een tunnelvisie langs het IJ naar het Centraal Station.

De spitsdrukte en alles om me heen. Ik merk er weinig van.

Gewoon rustig blijven. Gewoon ademen.

Kijkend naar het treinverkeer om me heen, totdat de dubbeldekker naar Den Helder het station binnenrijdt en tot stilstand komt.

Nou, ik stap in. Ik zie er dus niet vanaf om in te stappen.

En als het conducteursfluitje weerklinkt en de deuren dichtklappen, lukt dat al niet meer...

(De brief)

LIEVE A [REDACTED]

OMDAT IK JOUW WERKZAAMHEDEN NIET WILDE BEÏNVOEDEN
EN IK EVEN GEEN ANDERE MANIER WIST TE BEDENKEN, DOE IK
HET EVEN ZO...

IK WILDE BEKEND MAKEN DAT JE EEN TAMELIJK GROTE INVLOED
OP ME HEBT GEHAD. ZODANIG DAT DIT BOEK IN DEZE KWESTIE
HET RESULTAAT IS GEWORDEN.

ECHTER IS DIT NIET SPECIFIEK EEN AANZOEK; HET IS MEER EEN
ALGEMEEN ONSCHRIJVING VAN HOE IEMAND ZOALS IK ERMEER
OM BEN GEGAAN. IETS WAT OOK NIET ALTYD PROFESSIONEEL IS
VERLOPEN.

SINDS KORT WOON IK NIET MEER IN SCHAGEN.
IK HEB MET PUKE MAZZEL EEN WONINGRUIL KUNNEN KORTSLUITEN
EN BEN WEER TERUGGEKEERD NAAR AMSTERDAM.
MIJN NIEUWE WONING BEVINDT ZICH OP 20 MIN. LOOPAFSTAND VAN
ZOWEL SLOTERDIJK ALS HET CENTRAAL STATION (OMGEVING VESTERPAEK)

IK GA ER IN EERSTE INSTANTIE VAN UIT DAT WE ELKAAR NIET
MEER ZULLEN ZIEN -
STIEKEM HOOP IK WEL EENS EEN KEER VAN JE TE HOREN
(EN OKE... DAT JE OOK EENS OP VISITE WILT KOPEN)

JE KAN ME BEREIKEN OP: 06 [REDACTED]
BEL/BERICHT LIEVER ALS JE HET BOEK HEBT GELEZEN
(OF OVERHAUPT WIL LEZEN)

LIEFS,

CAZ [REDACTED] (MIJN STANDAARDNAAM)

PS: IN HET BOEK LEES JE OOK HOE DE [REDACTED]
[REDACTED] MAAR JOUW LINKT. (SORRY)

Schagen komt dichterbij. Ik zie de verlichte Schagerkerk al door het treinraam en op het station ben ik dus weer even terug op mijn oude plek.

Ik schakel het gros van mijn gevoelens uit en doe wat ik moet doen. Langs het spoor lopend, vervolgens via de Oosterstraat en daar ben ik dan. In de supermarktenzone.

Een opluchting dat A***'s fiets voor mij al vanaf een afstand op te merken is.

Goed om me heen kijkend. Ik heb geen zin in potentiële moralridders, neuzen of bemoeials.

Ik moet even wachten op een auto die het parkeervak uitrijdt.

Er is voor de rest totaal niemand rondom de fietsenstalling.

Het is nu of nooit!

Lopen. Vooruit lopen. Mijn ogen op haar fiets gericht en het boek in mijn hand. Dichterbij komen.

En het doen. Zonder mijn ogen op de daad te richten.

Ik druk de plastic tas met het exemplaar erin in haar mand; tegen de achterkant; hopen dat het niet snel zichtbaar is voor eventuele nieuwsgierige voorbijgangers.

En omdraaien. En lopen. En toch nog even achterom kijken. En lopen. Ik enter de Christoffelhof en besluit een ommetje te maken alvorens ik de trein pak.

Je zou bijna over toeval spreken dat er een politieauto passeert... maar afslaat naar de doodlopende weg naar de viaduct om vervolgens voor een adres te stoppen en aan te bellen.

Ik loop verder. De Jan Steenstraat. Rembrandtlaan. Onder de bomen door rondom het Nes. Hoe staat mijn hartslag er eigenlijk voor? Vrij normaal. Ik heb zo het idee dat ik door de jaren heen een soort beheersing heb opgebouwd. Ook al voel ik wel daadwerkelijk spanning en zorgen.

Ik zet mijn Samsung op dempen. Zorgen voor morgen. Ik moet

eerst dit even verwerken. Ik loop de spoorwegovergang over en passeer zelfs nog mijn voormalige flat.

Mijn naambordje is nog steeds niet verwijderd en als ik op de Hoep nabij de andere spoorovergang sta, lijkt het zo goed als donker in mijn voormalige appartement te zijn.

En nee, ik heb geen heimwee. Ik ben al blij dat ik straks de trein terug kan pakken. Waarschijnlijk ook omdat ik nu helemaal berucht ga worden wat betreft deze actie. Ik hoop wel dat mijn brief haar een beetje geruststelt.

Maar was ik ook niet te vroeg geweest?

Het exemplaar zal nu wel anderhalf uur daar onbewaakt in haar fietsmand liggen. Ik hoop dat het niet gegapt wordt.

Ondertussen check ik in op het station.

In de verte zie ik de koplampen en gaan de spoorbomen met een klingelend geluid dicht.

Ik stap in de trein en zoek een plek uit.

Goed. Het scenario kan als volgt lopen:

Het is nu tien voor tien.

Om tien uur sluit de zaak, maar het zal waarschijnlijk (omdat dat vrij gewoonlijk is bij supermarkten) pas tegen half 11 zijn als de medewerkers klaar zijn met afronden.

Dan loopt A*** dus... oei... samen met haar collega's naar buiten.

En hier krijg ik het benauwd. Ik hoop dat ze de drempel overstijgt door de brief en de flaptekst en eventueel de ondertitel “Anti-Polarisatieroman” zo snel mogelijk te lezen.

Waarschijnlijk is het niet zaak “dat” je iets in iemands fietsmand achterlaat, maar “wat” je in iemands fietsmand achterlaat.

Dus als het een retorisch boek is waarin ik allerlei seksuele fantasieën en pornografische voorstellingen met haar erin verwerk, of dat het een soort fantasieverhaal is over dat ik een relatie

met haar zou hebben... en de brief vrij smekend of opdringerig is of misleidt om medelijden op te roepen...

...ja, dat is eng en dat zal dan ook nooit minder eng gaan worden.

Maar eng of niet; haar collega's zullen getuige zijn, zullen nieuwsgierig zijn en waarschijnlijk zal de brief en het exemplaar eerst met vele andere ogen bekeken worden; mits A*** de hele inhoud niet in de eerste de beste vuilnisbak keilt.

Maar het risico dat het verkeerd valt blijft.

Ik kijk naar de tijd op de bestemmingenscherf naast de glazen klapdeur.

Half elf... Tussen nu en een half uur bestaat er een kans dat ik gebeld ga worden; gezien ik mijn nummer in de brief heb vermeld.

De kans bestaat dat het de manager zal zijn, of een van haar collega's, haar vader of moeder of in het allerergste geval de politie.

En daar waar ik op dit moment het meest bang voor ben zit gewoonweg in mijn broekzak, op de gedempte modus.

Mijn hand wil maar niet naar die broekzak gaan.

Ik ben bijna thuis. Ik zie de verlichte ramen van mijn buurt naast het rangeerterrein en de trein rijdt het Centraal binnen.

Me veilig en ver wanend. Een gevoel dat achteraf gezien niet altijd nodig zou moeten zijn. Het is waarschijnlijk alleen even het moment nu. Ik hoop dat ze dit wel nuchter oppakt. Het is wel zo eerlijk om het haar even te mededelen. Dit leek me het laatste mogelijke manier. Zou je haar tijdens haar dienst dit boek in haar handen drukken. Dat zorgt voor afleiding, verwarring, emoties op het moment zelf. Ik hoop dat er met deze opzet nog een beetje ruimte is om het te verwerken...

Ik verlaat het station via de voorgevel. Het is nog altijd druk in het centrum.

In de Haarlemmerstraat besluit ik om via de Westerlijke Eilanden en de Zeeheldenbuurt (het decor van Melodie in Sigarettenrook) naar mijn woning te lopen. Op de Bickersgracht zou je haast nog een speld horen kunnen vallen.

De wandeling werkt wel goed, terwijl het op de achtergrond maalt. Oké, laat ik maar eens op mijn telefoon kijken.

Geen berichten of oproepen. Zou het dan toch meevallen en zou ze de ontvangst min of meer hebben geaccepteerd?

Zal ze dan toch na enkele keren nadenken eraan gaan beginnen?

Na mijn actie merk ik dat ik vele vragen met me meesjouw. Waaronder over haar gemoedstoestand.

Op de hoek van de straat nabij de mijne vind ik een houten ladekast bij het grofvuil die nog tiptop in orde is. En ik zoek nog een nachtkastje. Is dit dan toch nog een soort van geschenk; met de betekenis dat van wat ik enkele uren geleden had gedaan helemaal zo slecht nog niet was?

Ik til het naar mijn straat en vervoer dit kreng nog op de smalle trap naar drie hoog. Hij staat prima naast mijn bed.

Ik draai de gaskachel aan en rook een joint op het balkon.

Inmiddels is het al nacht. Nog steeds geen berichten of telefoontjes. Ik hoop wel dat ze er nog wel een beetje van kan slapen.

Het zit wel onder mijn huid. Opluchting en onbehagen lijken dwars tegen elkaar in te stromen.

Ik weet ook welke cd ik ga opzetten. Een album die ik wel vaak opzet als ik me onrustig voel. Van de diepste angsten tot een bepaalde moeheid na een bepaald besluit, onaangename verrassing of anderzijds het thuiskomen van een koude kermis. Motion van The Cinematic Orchestra. Het weet altijd een veilige ruimte rondom me te creëren; een soort placebo-effect te ge-

ven. Maar dan ook de klanken van deze zeven; vaak lange nummers, in deze kamer. Mijn kamer in een volksbuurt van Amsterdam. Beseffend dat er ook vele zaken zich nu echt tot het verleden behoren.

Wat hou ik van de gaskachel en wat hou ik van die staande lamp; diens lange lampenkap een Lynchiaanse okergele kleur doet geven door het licht.

Wat hou ik van deze kleine lieve samenstelling van een woonkamer, zijruimte, slaapkamer en keuken. Het is bijna als een vage herinnering uit mijn zeer vroege jeugd.

En nog steeds is het hier netjes en opgeruimd.

Het nummer And Relax! Ik merk dat de opluchting het toch wel overneemt. En dan de chaos die losbarst in de laatste twee minuten van het finalenummer Diabolus.

Ik heb slechtere tijden gekend. Veel slechtere tijden.

Ik ben blij dat er nu slechts spanning is.

*

Door het raam zie ik dat het nog steeds een grijze teringzooi is. Ik pak mijn Samsung. Nog steeds geen oproepen.

Wel zuurstof, want vandaag heb ik mijn toeslagen binnen.

Nog half uit mijn slaap open ik mijn ABN-account om de nodige geldzaken te regelen.

Ja, poe poe... Ik heb het gisteravond geflikt. Hoe zou ze het ontvangen hebben? Zou ze het gaan lezen?

Ik hoop het liefst van wel. Naar mijn gevoel heb ik het beste, maar ook het echtste van mezelf laten zien. Zodanig dat ik haar ook met bepaalde zaken durf af te stoten of daadwerkelijk een beetje bang durf te maken. Gewoon, omdat deze dingen nou eenmaal hebben plaatsgevonden in de periode dat ze continu in mijn achterhoofd zat. Je kiest deze niet uit.

Of het nou wel of geen grijs kloteweer is; ik moet altijd even naar buiten. Met dit weertype hangt er vaak zo'n chaotische onrustige sfeer in de stad; als ik in dit geval van de Haarlemmerstraat de Nieuwendijk betreed. Lijkt er meer lawaai te zijn; meer stress onder de voetgangers te zijn.

Vallen de geluiden van de voertuigen en het werktuig meer op. Ik moet nog even geloven dat de bijna wereldberoemde aspecten zich nu in mijn woonplaats bevinden. De toeristengekte en alle trendy tenten in het centrum.

Het is tijd om De Slegte en Concerto na te gaan.

In de aanbiedingenkelder van Concerto pik ik Rid Of Me en Is This Desire? van PJ Harvey mee en bij De Slegte vind ik een titel van Jan van Mersbergen. Ik verdiep me de laatste tijd veel in die man. Hele merkwaardige en abstracte schrijfstijl heeft die man. Een auteur die verschijnt, en plotseling ook weer in het niets verdwijnt.

Zal ik nu nog even naar De Doelen gaan? Het is wel heel aantrekkelijk. Maar nee. Ik besluit dat voor later te bewaren. Het geld staat niet in brand.

En dan de vrijdag. Naast de Wajong lijkt het weertype me ook een boost te geven. Eindelijk schijnt de zon, of laat deze zich grotendeels zien.

Gecombineerd met de schetterende geluiden van die groene parkieten in de boom en een suizende vliegtuigmotor die in de lucht scheert.

Hier heb ik het om gedaan. Om tien uur stap ik mijn bed uit. Eerst even op de achterbalkon staan. Kijkend naar de groene vliegende vrienden; weer zo'n donderend vliegtuiggeluid in de lucht. Toch ga ik de zaken nog een keer na. Ben ik nu echt getteld genoeg? Dit is toch precies zo'n dag zoals ik wilde?

Maar er moet nog zoveel geregeld worden.

Maar dat moet ook een zorg voor later zijn.

Voor het eerst stap ik vanuit mijn woning eens naar buiten in het zonlicht.

Ik loop mijn straat uit en de route die ik wil bewandelen lijkt al snel gekozen te zijn. Ik ga een oude wandelroute andersom be- lopen. Omdat ik nu helemaal aan de andere kant van de stad woon. Ik loop door de Nova Zemblastraat en bij dat Pontstei- gergebouw pak ik de veerpont naar de NDSM-werf.

Als de pont het IJ oversteekt zeg ik het toch maar: Wat heb ik dit gemist.

En daar gaat de Pannenkoekenboot. Hij bestaat nog steeds.

Ik heb echter wel wat meer gemist eer ik aan de overkant ben. Salsa Shop. De Pizzabakkers. Al die opgeleukte naampjes van die eettentjes. Begint het hier ook al?

Het contrast veranderd wel op de werf. Hier is de under- groundsfeer nog niet verdwenen. Ik enter de loods.

Een geïmpoviseerd artistiek gebeuren. Een hoek waar mensen boeken en spullen dumpen om er gratis anderen blij mee te ma- ken. De NDSM-werf is nog niet helemaal besmet.

Als ik naar buiten loop hangen er enkele donkere wolken in de lucht en voel ik wat spettertjes.

Nee hé.

Maar als ik even later Noord betreed klaart het weer helemaal op. De markt blijkt verplaatst te zijn van de Van der Pekstraat naar de koopgoot van de Mosveld. Ja, wist ik het?

Tijd om een bakje kibbeling te halen.

Deze route heb ik nog voor het laatst, maar dan andersom, be- wandeld in die laatste vierentwintig uur in augustus 2018 dat ik nog in bezit was van de sleutel van de woning in de Rustenbur- gerstraat.

En sinds die tijd keer ik weer terug op plekken.

Ik steek over met de veerpont.

Het Java-eiland, de Verbindingsdam, de Veemkade.

Ja, ik moet er nog steeds aan geloven. Zodanig dat ik de euforie eventjes vergeet. Hooguit zijn het trotse kiekjes om op Instagram en Facebook te delen; hopend dat A*** eventueel kan zien dat hier alles prima met me gaat; mocht ze het boek toch open hebben geslagen en bepaalde omstreden stukken onder ogen krijgen.

Onder de spoorbrug door betreed ik Oost. Ja natuurlijk, die molen. En de Dappermarkt. Zeven jaar geleden was mijn wandeling toen nog maar net begonnen.

Een stukje door het Oosterpark; langs het OLVG... en weer in De Pijp. De Albert Cuyp-markt bloeit ondanks de tijd er stilstaat. In de Rustenburgerstraat sta ik nog een keer voor mijn vorige appartement. Niet meer met sentiment, maar met een opluchting. Er is geen sprake meer van heimwee.

In het centrum duik ik nog een keer Concerto in en loop ik naar Café De Doelen; daar waar ik mijn wandelingen altijd eindigde. Inmiddels is het al donker, maar gezien de mensen op het terras heeft iedereen ineens de zomer in zijn bol nu er deze dag weer eens een beetje zonlicht op te merken was.

Maar na drie biertjes stap ik weer op en besluit ik nog even een ronde te doen in dat ene café waar ik tijdens mijn bezoeken aan deze buurt had gezeten.

Gezien ik hier nu woon lijkt ik eindelijk kans te zien om me even voor te stellen aan de twee eigenaren. Ze schijnen Joris en Atse te heten. Ze vangen het spontaan op en ik word al meteen bij mijn naam genoemd.

Veronderstellend dat ik weer in mijn eigen bubbel ga zitten, word ik ineens door een groep dames gevraagd of ik niet met hen mee wil socializen.

'Min of meer...' zeg ik.

Ja, dat klonk niet bepaald vriendelijk. Maar ik mag er zijn.

Nee, ik word niet in de val gelokt omdat ik een opmerkelijk persoon zou moeten zijn. Misschien is die percentage aan types wel kleiner dan ik zou denken. Ook raak ik aan de praat met ene Richard. Een kale man van in de vijftig in sportkleren die zojuist met de dames bezig was. Een vlotte kerel; schijnt ook in een burnout te zitten, officieel uit Hoorn te komen en bij de Brandweer te werken in het psychologische circuit. Het lijkt steeds makkelijker te worden om antwoord te geven van wat ik in het dagelijks leven doe.

Zonder afgebrand te worden.

Goed. Ik ben hier nu anderhalve week, en ik heb al enkele mensen binnen.

*

De volgende avond is er een reden om naar Schagen te gaan. Een broertje (genaamd Dylan) van ene vriend Phil is jarig. Een filosofisch type.

Bijna oude jongens krentenbrood zou je zeggen.

Ik begin op den duur over mijn actie die ik heb uitgehaald en dat wordt vrij nuchter en spontaan ontvangen.

Ik laat ook de brief lezen; althans, waar ik een foto van heb gemaakt als een soort bewijs; mochten de zaken anders lopen.

Het enige wat Dylan wil meegeven is dat ik waarschijnlijk eerst beter een post-it op de tas moest plakken waarop staat: "Niet schrikken!"

Want in deze tijd, met al die aanslagen met vuurwerkbommen...

Ja, dan begint het toch weer te kriebelen.

Aangezien ik de volgende dag met Ewout weer een Subarurit heb, blijf ik bij hem op de bank slapen.

En nee... Gewoon nee...

Vier a vijf jaar lang was het nog zo normaal om na afloop weer op mijn fiets te stappen en om naar mijn blokwooning op de Kogerlaan te gaan om nog even na te zitten met muziek. Of om gewoon meteen mijn nest in te duiken.

Maar nogmaals nee... Ik mis er niks van. Ik mis er in deze kwestie echt helemaal niks van. Er is aanleiding om te concluderen dat dit echt geschiedenis is; omdat ik er mezelf wel wat beters voor heb teruggegeven.

Ik vind het voor nu wel fijn hier op zijn bank. Wetend dat mijn bed nu op een betere plek staat.

De volgende ochtend vertrekken we vroeg. Is het nog donker omdat we nu tegen de kortste dag van het jaar zitten.

We steken de Houtribdijk over en in de Veluwe verzamelen we in zo'n herberg. Dan is het tijd om te vertrekken.

Ik moet zeggen, ook als ik naar de vorige rit kijk; ik ben niet zo'n fan van dit evenement. Je kijkt meer op de routekaart dan naar de natuur en de hele logica en volgorde worden gewoon slordig aangegeven, waarbij je constant zit te vloeken en met die achterlijke routeplanner op je telefoon zit te kutten.

Ook lijkt er wel gemiddeld een stuk of zeven keer dezelfde weg op de routestappenkaart aangegeven te zijn.

Zijn de organizers er wel met hun hoofd bij of flansen ze even op de valreep zo'n route in elkaar?

Het is een behoorlijke wisselvallige dag ook. En of de natuur van Veluwe nou mooi is? Ongetwijfeld. Ik zou het pas kunnen beoordelen als ik niet zo op de kaart keek en met die routeplanner liep te pielen. Nu lijkt alles gewoon op de zoveelste kiekjes doorheen dit hele land. Een locatie moet je voelen, opsnuiven, ervaren. We maken er dan wel weer een podcast van.

Soms rijden we door de prutwegen; in principe slechts geschikt

voor 4x4-wagens.

Op het laatst eindigen we in een cafetaria naast het spoor.

Is dit nou de lijn tussen Amersfoort en Zwolle of...

Nee, tussen Apeldoorn en Deventer volgens mij.

Die avond rijden we naar Amsterdam en in mijn buurt wil

Ewout nog even mijn woning zien.

Moeten we samen nog even eten? Welja?

We gaan naar Johnny's Pizza en op het laatst drinken we er één in het café. Atse draait dienst.

Maar als Ewout weer op huis aan gaat besluit ik nog te wandelen. Doorheen het Westerpark loop ik naar de Staatsliedenbuurt. Passeer ik een café dat wel behoorlijk aanlokkelijk is.

Er speelt een jazzbandje. Er hangt nog zo'n knusse oudbruine sfeer... het is alsof ik gewoonweg naar binnengetrokken word.

Zit ik dan. Aan een tafeltje met een Bockbiertje. Een hele vriendelijke sfeer; stijlen waar ik heel lang naar gezocht heb.

Waarbij ik het gevoel terugkrijg dat het mag bestaan.

Mezelf in laten sneeuwen met behulp van de fijne jazzklanken.

Al vind ik het wel jammer dat er een basgitaar gebruikt wordt.

Bij jazz hoort gewoon een contrabas. Punt!

*

Tijdens de kerstdagen ben ik bij mijn ouders in Hippolytus-hoef. Met in het achterhoofd nog steeds het idee dat ik nu echt een woning in Amsterdam heb. Dat is ook wel nodig, want er hangt op Wieringen nu al helemaal een grafsfeer met dat troosteloze mistige weertype.

Allereerst laat ik mijn moeder weten over de actie die ik heb uitgehaald. En laat ik haar de brief lezen.

Een meevaller rijker. Doe ik dit ook bewust? Ter bevestiging?

Het zou kunnen. Ze spreekt hier over een mooie actie.

Die avond ga ik naar Café Arlette. Er schijnt een evenement gaande te zijn en ik zit te drinken uit van die plastic bekertjes. Ik maak weinig aanspraak. Merk dat de tijd is veranderd. Ik zie geen oude bekenden; voorheen zag je die op elk feest of evenement. De nieuwe jongere generatie lijkt het te hebben overgenomen.

Maar in mijn ééntje lijkt ik me ook te vermaken. Soms kijk ik nog even naar de foto's die ik van mijn woonkamer heb gemaakt.

De volgende dag breng ik een bezoek bij de muzikman van Wieringen. Deze heb ik uit mijn eerste boek moeten schrappen. De reden: Het verhaal dat ik vertel over mijn actie blijkt bij hem slecht te vallen. Maar zijn gedrag is herkenbaar.

Die jongensachtige verwijten. Ongenuanceerd zijn. Ik zou haar een trauma hebben bezorgd. Ik had haar vader kunnen zijn.

En het is niet de eerste keer dat ik met een hoop zelftwijfel en een vertrapte ziel zijn huis heb verlaten. Hij zegt echter nog wel dat we elkaar weer snel spreken.

Nou, dat betwijfel ik. Wat mij betreft zie je me voorlopig niet meer en verwacht ik op den duur een excuus.

Ik zie kans om het ook maar mijn vader te vertellen als ik bij hem op de zolder van de schuur zit.

Hij is nog steeds nuchter. Ik heb mijn vader heel lang anders gekend. De band met mijn vader lijkt steeds beter te worden. Daar waar ik hem nu sneller dingen toevertrouw, daar waar ik voorheen voornamelijk mijn moeder voor koos.

Die avond eten we kippenpoten. Een echte kerstmaaltijd. Mijn broertje is ook aanwezig in de woonkamer en zijn gedrag jengens mijn vader is echt pijnlijk. Een soort van vriendelijkheid; maar dan met verborgen sneren. Mijn vader probeert daarbij maar zijn schouders op te halen en het te laten.

De volgende dag trek ik weer het dorp in, om niet gek te wor-

den van de verveling; juist veroorzaakt door dat in en intrieste weertype dat maar niet lijkt te veranderen.

Er was nog eventjes hoop qua zonuren, maar dat lijkt nu weer verleden tijd te zijn.

Ik breng een bezoek bij Honore; een Joodse vrouw die na haar scheiding volmondig aan het dichten is. Van haar krijg ik wel een goede bevestiging omtrent mijn actie. Ja, ik merk... dat ik bevestigingen blijf zoeken.

Ben ik er wel zelf zo blij mee? Hoe heeft A*** gereageerd? Die drempel... Afijn.

Ik loop na het bezoek nog een stukje richting het Kooibos. Bedenkend dat ik vanavond weer thuis zal zijn.

Na het eten brengt mijn moeder me naar Anna Paulowna. Ze lijkt te zeggen wat ik denk.

Het is alweer lang geleden dat ik door mijn moeder op het station ben afgezet om de trein naar Amsterdam te pakken.

En de treinreis in het donker; van het wachten op het station van Anna Paulowna als de aankomst op het Centraal Station is inderdaad weer een herbeleving.

Bij Schagen zie ik nog een kans om een blik te werpen op mijn voormalige woning.

Het ziet er donker uit en het balkonlicht staat aan.

*

Ja, daar was ik al bang voor. Pierre is vrij kwaad op me.

Althans, toen ik hem een berichtje stuurde over de Podcast.

Nee, sinds de schaamtevolle verhuizing heb ik hem niet meer gesproken en dit zat eraan te komen.

Het is weer eens tijd om naar Schagen te gaan. Ewout is namelijk jarig. Er gaat wel van alles door mijn hoofd als ik naar het Centraal Station loop en een waterig zonnetje zich eindelijk

laat zien.

Zou Pierre naast die blunder ook lucht hebben gekregen over mijn actie bij A***? En daar schande over spreken?

Hij was er namelijk de afgelopen keer met de verjaardag van Phil's broertje niet bij omdat hij moest werken in de keuken.

Man, waarom ben ik zo overgevoelig? Heeft dat dan toch iets met verhuizing te maken?

Als de trein steeds verder de Noordkop inrijdt is het weer eens terug bij af qua weertype. Die stevige mist boven de polders; bijna het decor van een land des doods. Joh, ik dacht dat het er nooit van zou komen.

En zo loop je weer eens door het centrum. Zie je bepaalde types weer en weet je dat Boekhandel Plukker lang niet zo overtreffend is als Scheltema of De Slegte.

Ik arriveer Pierres huis en word door zijn moeder ontvangen.

Pierre is namelijk nog aan het werk en moet van Texel komen.

De spanning die ik voel als hij maar niet wil arriveren.

Je weet wel. Het is al over tijd. Wanneer zie ik hem eindelijk een keer opduiken vanuit de hoek van dat raam?

Man! Wat wil ik dit opgelost hebben. Als er immers niet wat is bijgekomen wat nog lastiger uit te leggen valt.

Daar is ie dan eindelijk. We groeten elkaar en het schijnt dat de trein een opstopping heeft gehad. Tijd om tegenover elkaar aan tafel te zitten. Pierre is goed pissig. Inderdaad over de verhuizing. De tijd die hij en zijn broertje ervoor hebben vrijgemaakt. Maar ook dat ik eigenwijs ben; amper tot niet om hulp heb gevraagd bij het regelen zelf. Maar gelukkig weten we het beetje bij beetje aan af te ronden.

Nee, Pierre begint niet over mijn actie. Daar moet ik zelf over beginnen.

'Ja, maar dat is wel heel romantisch.' is zijn antwoord daarop.

'Ouderwets ook.'

Een hele andere reactie dan hoe die specifieke kennis in Hippolytushoef het verwoorde.

Die avond zit ik bij Ewout en tref ik de oude garde. Het is nog best gezellig moet ik zeggen; als vanouds, maar ik vind het ook zeker niet erg om op tijd te vertrekken.

Ewout had nu geen zin in logés. Samen met het Dylan; broertje van Phil loop ik naar het station en voeren we diepe gesprekken.

Vervolgens nemen we afscheid als de trein arriveert en zo rond een uur of twee loop ik zoetjes in de nacht; van het rumoer rondom het Centraal Station, langs het IJ, naar mijn buurt.

Ik had nog vernomen om na te gaan zitten, maar ik besluit om na een joint op het balkon om lekker te gaan slapen.

Wat een fijn huis. Nogmaals.

*

Oud en nieuw. Nog steeds dat intrieste weerbeeld.

Saaï, grijs, troosteloos. In de stadsecho hoor ik al de vele vuurwerkknallen. Voor het eerst ga ik vanuit Amsterdam naar Texel. Wat zal ik nog fantoompijnen hebben gehad bij het zien van de NS-automaat op de veerhaven van Het Hoorntje; met Amsterdam tussen de bestemmingen op het gele tijdsbord.

Maar toch acht ik dat dit uitstapje nog steeds niet helemaal perfect zal zijn. Ben ik wel helemaal gesetteld nu? Ik heb nog steeds geen stereo-installatie en ik loop te kloten met Essent. En dan het grootste probleem dat niet te ontlopen viel; mijn bankrekening. Sparen bestaat niet meer in deze tijd.

Als je naar de buitenkant kijkt lijkt iedereen om je heen schatmelrijk te zijn en loop je zelf weer eens mijlenver achter. En doe je maar alsof je voor een klein percentage kan meedraaien.

Ik vlog mezelf in de namiddag; voordat ik met mijn ingepakte bagage; een tas met een luchtbed en de benodigdheden, de deur achter me afsluit, naar beneden loop en de hele wandeltocht naar het Centraal maak. Inmiddels begint het al snel donker te worden en als ik de omroep mag begrijpen ben je qua openbaar vervoer na acht uur helemaal nergens meer.

Bij mijn voormalige woning in Schagen lijkt het nog steeds onbewoond te zijn, maar staat het balkonlicht nog wel aan.

In Den Helder aangekomen waait het behoorlijk. Ewout staat al op me te wachten aan de buszijde. Even later maken we onze reis naar Den Burg en gaan rechtstreeks naar De Slock. Voor vijftig euro mag er deze avond onbeperkt gezopen worden.

Pierre moet namelijk nog thuiskomen van zijn baan in de keuken. Het is al druk en de sfeer zit er al goed in.

Op het televisiescherm is de Top 2000 al bezig; wetend dat die fucking Bohemian Rhapsody weer als in een Groundhog Day-scenario op de nummer 1 zal eindigen bij de aftelklok.

Even later krijgen we bericht van Pierre dat hij thuis is. Kunnen we daar mooi de spullen dumpen en kan ik het luchtbed opblazen. Vervolgens gaan we met zijn drieën vrolijk verder in het café. Veel met mensen in interactie, bier wegdrinken, ovenbitterballen eten die helemaal nog zo slecht niet zijn. Wel minder vet. Het zowel wel en niet eens zijn met de nummers die op de aftellijst staan bij Top 2000.

Het is maar dat Hotel California een keer van de troon is geslagen door Child in Time; maar op nummer 1 heb ik toch maar weer gelijk en kon ik het voorspellen. Bohemian Rhapsody mag op den duur de aftelklok bepalen. Nog even terugdenkend aan één van de langste jaren in mijn leven, nog even gelovend waar het me nu geleidt heeft. Tot het moment zelf.

Er wordt gratis champagne uitgedeeld en buiten heerst er een

heus vuurwerkgeknal.

Het is 2025. Nog niet zo lang geleden was dit nog de verre toekomst.

Het jaar begint met een gigantische storm. Zodanig dat er tot drie uur 's middags geen bootverkeer scheen te zijn.

Ironisch in deze kwestie is dat Ewout en ik lang uitsliepen om de eventuele kater te verwerken. Weer hoor ik Ewout over mijn gesnurk. Ik hoor daar wel vaker iets over. Ik had tijdens de Stay Okay tijdens die ene reis naar Terschelling ook een hele kamer ermee wakker gehouden. Kwamen ze aan mijn bed staan.

Noemden ze me een motorzaag. Werden er klachten ingediend bij de receptie; die er weinig aan kon doen, maar die mij wel een aparte kamer konden aanbieden.

Ik merk er nooit iets van. Ik hoor het gesnauw van Ewout nog wel eens als ik net op het punt sta om eindelijk weg te vallen.. Maar ik hoor mezelf dan toch echt niet snurken.

Afijn.

Ja, buiten is het goed mis.

We ontbijten en we lopen door een 1 januari-decor van Den Burg in een gigantische storm en regen-scenario. Heel typisch. We zijn te vroeg voor de bus en besluiten maar in de bus richting De Koog te stappen; deze zou ook gewoon weer wederkeren naar de veerboot.

Pas als we daar om een uur of drie aankomen komen we er een beetje achter dat het bootverkeer dus plat had gelegen. Komt het even mooi uit dat we nu gaan.

Op de boot werkt Ewout van alles naar binnen. Soep, sandwich, een saucijzenbroodje. Ik zou ook wel iets willen, maar mijn portemonnee zegt dat dat niet mogelijk is voor de lange termijn.

De reis zelf lijkt bijna letterlijk alsof er voor een catastrofe ge-

vlucht moet worden. De Teso-bus zit overvol en er is geen treinverkeer tussen Den Helder en Anna Paulowna. Moeten we ons ook nog in een Touringcar wurmen om in Anna Paulowna de trein; slechts met vier wagons, te pakken.

En de regen, en de wind. Van mij mag het nu wel weer hoogseizoen worden.

In Schagen brandt het balkonlicht nog steeds en neem ik afscheid van Ewout; om vervolgens de reis door te zetten.

Op Sloterdijk pak ik Bus 22 die me vrijwel pal naast mijn straat afzet.

Nou, de trap op. Mijn nieuwe woning betreden in het nieuwe jaar. En wat voor jaar gaat het worden?

Het is in ieder geval het jaar dat Amsterdam 750 jaar bestaat. Hoe toevallig...

*

Op de tweede dag van januari kwamen mijn ouders langs. De dag leek best hoopvol; de zon was weer eens wederkeert.

Mijn vader was bewapend met boormachine en onderdelen om in de keuken een extra plank te fixen voor een elektrische oven. De gemoederen tussen mijn ouders zijn nog altijd op de goede weg. Ik kan hen iets geven. En voor het eerst lijkt er een gelegenheid te zijn om mijn huis te bewonderen. Ze blijven zeggen dat ik het maar goed voor elkaar heb.

Beneden is mijn moeder getuige van een ruzie tussen een dea-lertje en mijn onderbuurvrouw op de begaande grond. Ja, mijn onderbuurvrouw; ik schat haar halverwege de vijftig, Zuid-Amerikaans... heeft een beetje een schimmige achtergrond en de helft van haar tanden ontbreken.

Mijn andere onderbuurvrouw die twee etages onder mij woont en Ina heet, lijkt me wel te vertrouwen. Ik maak toevallig ken-

nis met haar, maar meteen begint ze me wel al te waarschuwen voor bepaalde burenen. En inderdaad. De vinger gaat ook naar die ene op de begaande grond.

Achja...

Van Pierre krijg ik een smsje van dat hij te horen heeft gekregen dat ik me aardig heb misdragen in De Slock en dat als het zo door gaat dat ik niet meer welkom ben. Echter, vind hij het maar een rare redenering.

Godverdomme. Dat gezeik allemaal...

Maargoed, ik ga die avond maar even bellen.

Ik besluit van de zon te profiteren en maak een wandeling; eindig vervolgens op de Albert Cuypmarkt... en dan beginnen er weer spettertjes te vallen.

's Avonds bel ik naar De Slock en krijg de daadwerkelijke eigenaar aan de lijn. Die kan zich niet herinneren dat ik me misdragen heb en hij achtte het als een hele gezellige avond.

Hij zou met de opzichter; die dus heeft lopen klagen, gaan praten. Pierre belt nog na. Hij vindt het nog steeds vreemd dat ik wordt beschuldigd. Ik zou racistische opmerkingen hebben gemaakt. Ik zou er aangifte voor kunnen doen.

Maar nee, dat doe ik niet.

In de eerste week verdiep ik me volmondig in films en series. Ik kan eindelijk eens wat Shrudder-releases en andere buitenlandse films bekijken op een illegale streamingsdienst.

VHS 85. Wat een prachtige deel in de reeks. Misschien zelfs nog een van de beste. Het jaar 1985 is hierin vrijwel identiek nageboost.

Ook bekijk ik In A Violent Nature. Maar hij is niet zo heel schokkend zoals de recensies doen vermoeden; of ik moet inmiddels al wel wat gewend zijn. De soundtrack is vet en de volgende dag hang ik op Youtube bij het nummer Lover Boy.

Van een Canadese postpunk-band die niet op Discogs te vinden is.

Kan wel wat hebben... Totdat ik elke aflevering van de nieuwe Squid Game volg. De aanloop is fantastisch en de personages rouleren. Die megalomane paarsharige rapper bijvoorbeeld. Die moeder en die zoon. De hoofdrolspeler. Die ene nerd. Maar ook vooral... maar dan ook vooral Su-Mi. Dat introverte maar stoere meisje met die neuspiercings. Het duurt twee afleveringen voordat deze personage echt mijn hart heeft gestolen. Zou deze niet heel toevallig dezelfde eigenschappen als A*** hebben? Ze moet niks hebben van de macho's, ze kiest voor die ene nerd die niet voor zichzelf op kan komen.

Tot die scene dat me echt dagenlang bezighoudt en die ene nerd ineens niks kan doen.

Ik wil niet spoileren, maar mijn God. Dit is een doorn in het oog. Dit is niet eerlijk! Waarom!? In godsnaam waarom?!
Waarom zij?! Om nog maar te zwijgen over de manier waarop...

Als ik social media mag begrijpen lijkt ik lang niet de enige te zijn die rouwt. Die haar weer tot leven zouden willen wekken omdat er ook nog een Seizoen 3 in de wachtlijst staat.

Oh shit, nu heb ik dus wel gespoilerd.

*

In mijn straat is een theater. Ik ging daar maar eens kijken omdat er een gratis Jazzsessies werden gehouden. Een leuke plek moet ik zeggen. Na de sessies heb ik nog een stukje door de Jordaan gewandeld. En dan het buurtontbijt. Een uitsmijter en koffie voor maar één euro?

Ik dacht dat het lokale café (Laten we deze maar Heilig Leven noemen) er weinig van meende. Als je de website ervan bekijkt

zie je geen informatie. Behalve dan dat er om de twee weken op woensdag een buurtontbijt plaatsvindt.

Waarom duurde het een tijdje voordat ik dit moest geloven? Ik heb veel van dit soort zaken gezien en meegemaakt. Het wordt vaak groots en erg goedbedoeld aangekondigd, maar als het puntje bij paaltje komt, dan blijkt het gebakken lucht te zijn.

Maar nee, hier niet. Dus die woensdag sta ik om tien uur op. Mooi weer dat het buiten is. God, dat beetje zuurstof.

Nog met een geheel nuchtere maag loop ik naar het café. Er zijn al aardig wat mensen; zij het niet van oudere leeftijd.

Voor één euro kan je een koffie en een uitsmijter verkrijgen.

Zo te zien zijn het leuke mensen en Richard komt ook nog even langs. Ik raak aan de praat met een veel oudere vrouw die zichzelf Thea noemt. Ze vertelt dat ze elke vrijdagochtend pannenkoeken bakt in buurthuis de Koperen Knoop in de Staatsliedenbuurt en voordat ik het weet is er een overeenkomst gemaakt.

Ik word aanstaande vrijdag daar om elf uur verwacht om haar te helpen. Nouja, mooi.

Na het ontbijt doe ik thuis nog wat achter de laptop en besluit vervolgens, omdat het mooi weer is, een wandeling te maken.

Ik kom tot het Waterlooplein, de Kadijken en uiteindelijk de Indische buurt. Voor mij nog wel een ietwat vreemde buurt.

Toen ik hier voorheen woonde belandde ik hier ook, maar dat was éénmalig. Maar nu weet ik wel wat mijn nieuwe routes zullen gaan worden.

Potverdomme. Nog steeds zit die Su-Mi in mijn hoofd.

Waarom, waarom, waarom?

Diezelfde vrijdagavond ben ik weer thuis. Ik heb vrijwillig gewerkt en ben opgevangen door deze vrouw genaamd Thea.

Om heel ongezouten en onbeleefd te zijn zit ik me nu een beet-

je af te vragen van wat ik met haar aanmoet?

Natuurlijk zou A*** bij wijlen ook zoiets over mij hebben afgevraagd. Ik zal het even samenvatten...

Het buurthuis was al snel gevonden in de Staatsliedenbuurt.

Om elf uur op tijd tref ik Thea in de eetzaal. Op zich nog een goed begin. De tafel was al gedekt en koffie was al gezet.

In het begin leek ze nog wel een beetje als een zorgzame oma over te komen. Ze had wel zo'n typische kledingstijl en geblondeerd haar; beeldt je die stereotype uitgedoste vrouwen uit de Jordaan maar in. Maar ieder zijn eigen ding. We gingen naar de verzamelruimte hiernaast en ze wilde al meteen een koffie en een tosti voor mij betalen.

En zo kende ik haar nog geen twintig minuten en ik begon me een beetje apart te voelen. Gezien ik het over mijn huidige situatie had; voornamelijk op financieel gebied, bood ze al wel heel snel aan dat ik bij haar geld zou mogen lenen.

En meteen was ik getuige van een hele ongemakkelijke woordenwisseling tussen haar en een vrouw in een rolstoel.

Deze vrouw in de rolstoel zou volgens haar altijd om aandacht vragen. Goed, toen gingen we pannenkoeken bakken.

Die vrouw in de rolstoel kwam ook nog langs; er ontstond weer gekibbel tussen deze twee en uiteindelijk liet deze vrouw zich door Thea weggagen. Ondertussen bakte ik de pannenkoeken.

Ik kreeg last van een bepaalde trauma op het moment dat Thea het gebaar gaf van: "Laat mij dat maar doen." Omdat de eerste poging niet helemaal goed ging.

Er kwamen nog redelijk wat deelnemers en uiteindelijk was ik wel een goede kok.

Een uitnodiging om met Thea iets te gaan drinken in Piet de Gruyter? Ach, waarom ook niet.

Maar eenmaal aan tafel begon ik wel een bepaalde interesse van haar aan te voelen. Een interesse dat vrij onpersoonlijk

voelde en niet gecombineerd is met enthousiasme. De cappuccino was nog niet eens geserveerd en het viel me op dat Thea wel gigantisch met zichzelf zat te pronken. Naast het feit dat ze vroeger stewardess was, ging het al heel snel een bepaalde richting op.

Ze begon allemaal foto's en artikelen van zichzelf te laten zien. 'Dit was ik toen ik achttien was.'

Ja, nou... Daar heb ik nu dus geen reet aan.

'En hier ben ik gekleed in een kort rokje.'

Naast het feit dat ik zogenaamd overtuigd zou moeten raken stond deze foto zelfs nog in het Parool. Korte rok. Netkousen. Niet veel later ging het over een nudistencamping.

Ik probeerde het nog zakelijk te houden; inmiddels al met een verdachte aanname dat dit mens me echt probeerde op te geilen ofzo, of tot haar trofee wil laten omdopen.

Een gevoel dat ik ook echt begon te krijgen toen ze haar plannen wilde voortboorduren en ik het eigenlijk wel een beetje welletjes vond. Nou, ze zou zich wel fantastisch gevoeld hebben om met zo'n jonge knul over straat te lopen. Ze bleef maar tijd rekken en ze vergat me zelfs nog een tweede cappuccino aan te bieden. Ik bleef omdat er volgens haar nog een etentje was in het buurthuis aan het einde van mijn straat.

Nee... Stel je nou voor dat het me zou lukken om A*** te overtuigen om iets te gaan drinken, had ik het absoluut niet zo aangepakt; had ik nog veel belangstelling getoond, wachtte ik op de vragen en kon ik het nog makkelijk over enkele weken of maanden verspreiden.

En dan nog... Wat moet ik met zo'n ouwe taart? Laat staan een-tje die nog krampachtig wilt shinen en opscheppen en zelfs toegeeft geen kinderen en kleinkinderen te hebben... en ook nog zo haar "vriendjes" heeft waarmee ze elke week weer een uitstapje maakt. Als dit nog één van mijn oudere buurvrouwen

was geweest; dan had de interactie nog een heel ander gebaar. Nu heb ik echt het gevoel dat ik weer met zo'n boomertype heb te maken die een halve eeuw na haar overgang nog steeds niet uitgesnoept en uitgeprofiteerd is.

En dan moesten we nog naar dat buurtdiner in De Horizon. Wil ze nog naar de Zeeman en voelde ik me echt een beetje vies nu ik met haar over straat loop met die uitstraling van haar die ze met haar naar links krommende rug, laklaarzen en een lading botox in toom probeert te houden.

Op het moment dat ik me in mijn huis nog even wilde opfrissen om dan vervolgens zelf naar die maaltijd te komen, leek ze me daar vanaf te willen houden. Dat buurthuis bevond zich aan het einde van mijn straat. En eenmaal in de hal maakte ze alweer de volgende ruzie met een oude dikke kleine man met een kaal voorhoofd en witte haren. Hij scheen Billy te heten die hier de etentjes regelt. Thea had niet gereserveerd en daar ging ze dan fel tegenin. Ik hield me wijselijk stil; welke partij heeft gelijk? In mijn ooghoek zag ik nog iemand een foto van ons op de wachtbank maken.

'Nou, dan gaan we gewoon naar mijn huis toe.' stelde ze met een steunende stem voor. 'Lekker gezellig bij mij op de bank zitten.'

Wat zullen we godverdomme nou krijgen?

Het was gelukt om toch nog aan tafel te schuiven.

En vervolgens lukte het me om daarna gewoon naar huis te gaan. Ja, nogmaals... Wat moet ik hier toch mee?

De volgende dag maak ik met een rare nasmaak een wandeling door de Westhavens en ontdek ik de pond naar de Zaanstreek.

Thea belt me nog twee keer ook maar ik neem niet op.

Ik wil het voorlopig nog even zakelijk houden.

Ik loop wat over het industrieterrein. De lucht weet nog aardig

blauw te blijven. Uiteindelijk beland ik in Zaandam zelf. Eenmaal op de Burcht begint het te motregen.

Het eenzame gevoel weet me wel weer te bekruipen. Ondanks het feit dat het me gelukt is, zal dit niet zomaar weggaan.

Zo'n Thea... Die heeft zich never nooit zorgen over iets te hoeven maken denk ik. Ik walg opnieuw van de scheve generatieverhouding. Iets wat me eigenlijk alleen maar nog eenzamer en minder doet voelen. Iets wat nogmaals de huidige generatie compleet heeft doodgeslagen. Zoveel mooie mensen en zoveel mooie meiden.

Maar ze zijn gekapseisd en halfdood gemaakt door het narcisme, egoïsme en de zelfzuchtigheid van dit soort types. Alles wat voor mijn generatie mooi en op lange termijn waardevol had moeten zijn bestaan uiteindelijk uit niets meer dan losse flodders.

Ik merk het. Ik zit in mijn laatste week qua inkomen...

Het gedrag en de attitude van Thea doet me alleen maar eenzamer en kanslozer voelen. Alsof altijd, overal en uitgerekend deze types over zouden moeten blijven. Types waar ik helemaal klaar mee ben en die ik om hele goede redenen heel ver uit mijn buurt wil houden. Alsof dat ook mijn eigen schuld en zwakte zou moeten zijn. Alsof ik mijn rol als speelbal of onderdaan maar niet van me af kan schoppen.

Nogmaals, mocht A*** iets van zich laten horen... In nog geen honderd jaar zal ik het op deze manier gaan aanpakken.

Ze is een mens! Geen instrument!

Als ik terugga en de pont naar de Westhavens pak belt Thea me weer. Ik besluit maar op te nemen. Ze vraagt of ik nog naar de voetbalwedstrijd in het lokale café kom.

Ja, nee, dat wordt nu niks nee.

Ik merk dat ze een beetje de neiging heeft om door te vragen.

Ik heb echt niks afgesproken hoor.

Als ik onderweg langs het goederenspoor loop stopt er iemand naast me op de brommer. Of ik een stukje mee wil rijden zodat ik niet helemaal hoeft te lopen.

Acht waarom ook niet.

Ik kan de mensen vertrouwen. Hij zet me gewoon voor de Albert Heijn af.

*

Eindelijk lijkt het weer eens tijd te zijn om een podcast op te nemen. Pierre komt naar Amsterdam en Ivan zal er ook bij zijn. De podcast verloopt vrij goed moet ik zeggen. Alleen beginnen de problemen bij het overzetten op de computer. We hebben het opgenomen met de smartphone van Igor omdat de mijne op een tijdslimiet zit; ondanks ik hem helemaal heb leeggehaald.

Alsof het apparaatuur steeds minder te vertrouwen is.

We belanden op den duur in Café Heilig Leven. Ik had het al eens eerder gezegd: Ondanks Ivan één van de meest laidback vrienden is die ik ken; botsen we qua politiek wel aardig op elkaar. Ivan zegt niet voor Trump te zijn, maar als ik hem er zo over hoor beschouw ik dat een beetje als een doekje voor het bloeden. En hoe kan je zeggen dat Oekraïne beter niet in de NAVO kon gaan? Ja, in 1995 hebben ze dat beloofd; maar als je in 2014 al enigszins geplunderd wordt om dan inderdaad in 2022 een toekomstscenario waar te maken, dan zal je toch wel gaandeweg van gedachte veranderen.

Al met al was het wel een gezellige avond en raakten we nog aan de praat met twee andere mannen. Ene JJ; een forse kale Brabander die elke woensdag voor de uitsmijters zorgt tijdens het buurtontbijt en ene Edwin, een eind vijftiger uit de Jordaan. Dan is het maandag. Pierre heeft bij mij geslapen. We drinken

samen koffie en Pierre geeft aan dat Ivan wel echt de oren van je kop lult en je amper de kans geeft om te praten.

En toch zijn we het erover eens dat Ivan nooit een vlieg kwaad zou doen. Als Pierre naar huis gaat, begin ik met mijn vaste huishouden op de maandag. Het cdtje Odelay van Beck in de cd-speler; de ramen en balkondeuren open. Het is een mooie dag, toch weer eens. Na het huishouden maak ik even een rondje en struin ik wat tussen de boeken in Rataplan. Ik word weer gebeld door Thea.

Ja, ik weet dat er vanavond een etentje is in een andere buurthuis! Man!

Aanlokkelijk wel; het schijnt voornamelijk overgebleven marktvis uit Spakenburg te zijn. Ja, daar maak je me wel blij mee.

Ik tref zoals afgesproken Thea in de zitruimte van de Koperen Knoop. Ze schijnt het weer goed gemaakt te hebben met die vrouw in de rolstoel. Ik drink bescheiden een kopje koffie en op den duur lopen we in de richting van het andere buurthuis. Een krappe ruimte dat op den duur volloopt met eters. Voornamelijk weer stukken-ouderen; wat had je anders gedacht? Ik betrap mezelf erop dat ik een beetje afstand probeer te houden van haar. Ik ken haar achtergrond nog steeds niet, maar iemand die erom bekend staat dat ze gigantisch met zichzelf zit te pronken heeft alleen maar trofeeën.

En ik wil niet als trofee gezien worden. Ik wil als collega gezien worden. Maar nu maakt ze weer zo'n stunt waarin ik me gedwongen voel te doen alsof ik haar niet ken.

Haar aandacht richt zich op iemand aan een tafel van hiernaast. Deze is op de smartphone bezig en daar komt geluid uit.

'Oh, die zit muziek te draaien op zijn smartphone, nou dan kan ik dat toch ook doen?'

En zo haalt ze haar smartphone tevoorschijn om dat te gaan doen. De volume helemaal omhoog. Standaard radiohits ook. Niet eens The Beatles, The Stones, Pink Floyd of Led Zeppelin.

Ik schaam me dood. Ze wordt gesommeerd om het uit te zetten en ze gaat er weer op een arrogante manier dwars tegen in.

'Ja maar, hij doet het toch ook?'

En dan de woeste verontwaardiging die ze erbij uit ook...

Moet ik dat sexy en onafhankelijk vinden ofzo?

Zelfs als je achttien zou zijn, zoals op die ene foto, zou ik me hier nog doodschamen.

Dan houdt een man nog een kleine lezing met een gedicht en hoor ik Thea zuchten en steunen.

Tijd om te eten. Lekkerbek, worteltjes en puree.

Erg fijn dat er op het laatst nog overgebleven vis is en dat Thea toch nog eerder moet vertrekken om bij haar hondje te zijn.

Onderweg naar huis voel ik een opgeblazen bel onderaan mijn darmkanaal. Godverdomme!!! Zo goed was die vis dus niet.

Helemaal in spanning en dichtgeknepen loop ik wat door de buurt. Natuurlijk zijn die Dixie-toiletten altijd weer op slot of is er geen papier.

Ja, café De Pianist is open. Ik kom er alleen om iets te lozen.

Als ik nou geld had om er nog even te zitten...

...nouja, ik kom zo snel mogelijk weer langs, want dit is een heel fijn café.

*

David Lynch is overleden. Een van mijn favoriete regisseurs. De klootzak! Zijn laatste film Inland Empire stamt al uit 2006 en daarna heeft hij mij op de honger laten zitten.

Ohja, het derde seizoen van Twin Peaks. Maar ik vond de eer-

ste serie al vrij langdradig. Zijn films komen mij beter van pas. Blue Velvet, Lost Highway... en dan ook zeker Wild at Heart. De film met de allerbeste headshot die ik ooit in mijn leven heb gezien.

En dan zou je Generatie Z eens die Say "Fuck me!"-scene met Willem Dafoe moeten voorschotelen.

En verder...

Ik was nog naar Hippolytushoef gegaan nadat ik pannenkoeken had gebakken.

Is Thea nu wel ietsje terughoudender en niet te ijverig? Dat zal mooi zijn.

En geheel onverwachts ga ik die zaterdag naar Café Arlette omdat er iemand jarig is waarmee ik een tijd lang sporadische contacten mee had. Het begon met dat ik deze zekere Chris; een forse man met een kaal hoofd op straat trof en dat hij vertelde dat hij zijn vijftigste verjaardag vierde... en ik nodigde mezelf uit.... denk ik.

Maar dat betekent dus ook dat ik van het beetje geld dat ik nog van de maand over heb, op zijn minst wel wat moet doneren.

Ach, maandag krijg ik toch weer uitbetaald.

En voor nu heb ik best een gezellige avond. Wetend dat ik morgen weer terug ben; samen met een goede versterker voor mijn cd-speler. Daarover morgen meer.

Ik spreek lui die zich vroeger in Franks vriendenkring bevonden. Ik spreek de buschauffeur waar ik rond mijn achttiende elke dag samen met enkele anderen stond te chillen terwijl hij de schoolbusdiensten draaide, en raak een beetje overdonderd door zijn vrouw. Vijfenveertig jaar, maar ik zou haar achten-twintig schatten. Heel spontaan ook. Hier mag hij blij mee zijn. Ook spreek ik ene Martijs; een prachtgozer en het broertje van die ene Frank Luik die vorig jaar nog zo te kijk werd gezet tijdens Flora. En uiteindelijk spreek ik ook nog de voorman van

Pro-bedrijven. Een heel indrukwekkend gesprek moet ik zeggen; terwijl het bier vlot gaat.

Ik had jaren iets tegen het Pro-bedrijf. Terecht ook. Maar hoe komt het dan dat deze voorman overkomt als een geweldige en ideale baas? Niet zo'n type die doet alsof en zichzelf meer vindt. Maar wel iemand die zegt: "je kan ook rijk worden door lekker zo weinig mogelijk te doen, en dat is mijn motto."

Hij schijnt me wel al te kennen. Via Ewout, via de Podcasts en hoogstwaarschijnlijk ook via mijn boeken.

Waarschijnlijk heb ik het beleid van zijn bedrijf wel geraakt.

Ik vertelde daarbij ook mijn ongezouten mening over hoe wij onderverdeeld worden. Maar dan nog... Er volgen geen onenigheden. Het is best een toffe peer ook en niet, zoals heel veel andere leidinggevenden, zo politiek correct. Integendeel zelfs.

Ik krijg een beetje het gevoel dat hij tegen me opkijkt. Dat mijn doen en laten wel evenveel is als zijn beroep. Of iets dat hij niet in het alledaagse leven tegenkomt.

Dan hoor ik Martijs en Chris over dat ze mijn boek 1999 hebben gekocht en gelezen.

Ja, ik hoor het al. Jullie zijn lieve mensen maar...

Alles wat je nu opsomt komt rechtstreeks uit wat ik in mijn podcast erover heb vertelt.

*

De volgende dag; een asgrijs zondag, moet Ewout weer even voor chauffeur spelen en rijdt mijn vader mee.

Op de achterbank een mooie stereo-installatie met langwerpige Magant-boxen en kastonderdelen. De reden waarom Ewout chauffeur is... terwijl mijn vader ook kan rijden. Had het nou iets met ouderdom te maken?

We zijn weer thuis. Mijn vader bouwt met zijn handige trucjes

de kast in elkaar en de installatie staat daar hartstikke mooi.
Klaar voor de Drum & Bass en de andere vette beats.
Na de koffie rijdt mijn vader met Ewout terug naar de Noord-
kop en bedenk ik me wat ik moet gaan eten. Nog een paar uur
en de toeslagen worden gestort. Ik besluit om gewoon maar
voor een simpele ovenpizza te gaan.

Trump is onherroepelijk president geworden. Zoiets valt toch
niet meer terug te draaien als het in november al bekend word.
En allemaal dankzij de goedgekeurde witwasserij van die Elon
Musk, die je er naar doet maken om elke Tesla die je in de stad
tegenkomt neigt te willen bekrassen of in de brand te steken.
Qua vorm nog afgekeken van Porsche ook. En het blijft me
verbazen waarom er nog zoveel rijden in Amsterdam.
Zie die lul als een debiel dansen op YMCA.

En hoe is het in het thuisfront?

Vlak naar het buurtontbijt in Heilig Leven voelde ik het toch
wel in mijn hele lichaam en in mijn hoofd.

Hoesten. Pijn in mijn rug en benen. Een branderig gevoel in
mijn keel.

Het kon me niet schelen of het dag was. Het was immers mistig
en grauw ook, dus ik zocht mooi mijn bedje op. En zo werd het
avond. Dan volgt het moment dat je moet eten, maar dat je daar
de puf niet voor hebt. Eten. Vitamine. Ik moest toch wel even
naar de eerste de beste supermarkt.

Met een kop vol koorts en snot ging ik naar de Albert Heijn om
maar eens gezonde shit te halen. Mandarijnen, geperst sap,
graancrackers.... En was ik weer blij dat ik in mijn nest lag.

De volgende dag idem dito.

De rest ben ik vergeten.

Het zou wel erg fijn zijn als A*** een fruitschaal zou komen
brengen.